

Rapunzel

Kicsivel napfelkelte után ébredt. Valaki gondosan ráterített egy takarót, és rakott némi puha szalmát a feje alá. Már a harmadik napot töltötte a csupasz földön – mielőtt elhagyta volna a tornyot, egész életében csak ágyban, párnák közt aludt.

– Mint egy hercegnő – mondta kissé bánatosan, majd mélyen belefúrta az orrát a szalmába: isteni illata volt. Nyár végén néha sikerült elkapnia ezt az illatot – amikor az emberek, akiket nem láthatott, a messzi földek arany takaróját lassan cserszínű és barna foltokká változtatták.

– Hát, úgy volt, hogy azt odaadjuk a kecskéknek, de lehet, hogy most már nem akarják megenni.

Rapunzel felült. Flynn keresztbe tett lábbal a ház oldalának támaszkodott, az arcán gúnyos mosollyal. A lány arra gondolt, hogy egy ideje már fent lehet: egyértelműen vette a fáradságot,

hogy megmossa az arcát és a nyakát (legalábbis Rapunzel ennyit látott belőle), és kiegyenesítette, és az egyik oldalon stílusosan elválasztotta a haját. A lány egy pillanatig azon gondolkodott, vajon kinek a fésűjét vehette kölcsön, vagy vajon van-e sajátja, eldugva, mint a kései.

Borzalmasan, nevetségesen jóképű volt.

Még a bugyuta, nevetségesen hamis mosollyal az arcán is.

Hirtelen összerándult a gyomra: „a hercegnők mindig hercegekhez mennek feleségül – gondolta. – Vagy királyokhoz.” Már ha a család érdekében azt teszik, amit mondanak nekik.

– Ezzel most nem tudok foglalkozni – mondta Pascalnak.

– Mi? – kérdezte Flynn, majd közelebb hajolt, hogy jobban hallja a hercegnőt.

– Semmi! – kiáltotta a lány, majd felállt. Azután megragadta a takarót, majd néhány, jól begyakorlott mozdulattal elharmadolta, majd újra elharmadolta, míg végül tökéletes négyzetbe hajtotta. – Így! Szépen, rendesen.

– Nem hiszem, hogy sok hercegnő képes erre – mondta vontatottan Flynn.

– Ó, ugyan már! – mondta a lány, majd elviharzott Flynn mellett, és belépett a kunyhóba. Elhatározta, hogy semmi sem fogja elrontani a jókedvét. A szabad ég alatt aludni mámorító volt. Az ég a kék tiszta árnyalataiban fürdött, melyek egy csupa jóval és ígéretekkel teli nap kezdetét jelezték. Arra gondolt, hogy egy

igazi, fehér boszorkány házában bujkál a két barátjával és Paccallal, és nemsokára megtanulja irányítani a haja varázserejét.

Kiderült, hogy mindenki más már órák óta fent van. Bármin is aludtak, már mindent elpakoltak. Rapunzel arra gondolt, talán a gyékényeket vagy matracokat feltekerték, és elrakták egy szekrénybe. Gina anyja göcsörtös botjával a kezében az ajtóban állt, mintha csak arra várt volna, hogy a lány belépjen.

– Ó, hát jó reggelt, Csipkerózsika! Az a Flynn nevű fickó és a lányom elmentek őrködni az erdő szélére, hogy nehogy a rosszfiúk mégis valahogy átslisszanjanak a varázslatomon. Vagy valaki átvezesse rajta őket, aki ismeri a varázsigéket – bár ez eléggé valószínűtlen.

„Az a Flynn nevű fickó nem jutott túl messzire” – jegyezte meg magában Rapunzel. A gondolat végtelen örömmel töltötte el. Illedelmesen összekulcsolta maga mögött a kezét, és próbált olyan kellemes és udvarias stílusban megszólalni, ahogy csak tudott:

– Azt szerettem volna kérdezni... hogy... reggeli után... ha lenne egy perced... esetleg tudnád valahogy közömbösíteni a varázslatot a hajamban, hogy ne lehessen vele embereket ölni?

Arra gondolt, talán túlságosan nyersen fogalmazott. Talán valami más felvezetés kellett volna, például olyasmi, hogy „Ó, a kecskéid annyira egészségesnek tűnnek ma reggel! És, ha már a kecskéknél tartunk...”

– Nem ez a helyes kérdés, gyermekem – mondta sóhajtva az

öreg hölgy. – Ellenőriznünk kell az elméletemet a varázslatod típusáról, hogy kitaláljuk, hogyan tudnál vele dolgozni. Miért is akarnál megszabadulni a saját erődtől?

– Hogy ne öljek meg több embert – mondta fanyarul az ezüsthajú lány. – Ha tudnám irányítani, az nagyon jó lenne. De többé senkit és semmit nem akarok megölni.

– Nos, akkor már évekkkel ezelőtt le kellett volna vágnod, és kész – mondta a nő, majd dühösen hadonászni kezdett a botjával a levegőben.

– De ha levágnám, meghalnék! – kiáltotta Rapunzel, ugyanolyan dühösen.

A boszorkány sajnálattal és szomorúsággal telve nézett a lányra.

– Szegény gyermekem! Hát hány hazugságod hitetett el veled az a... nem boszorkány? Természetesen nem halsz meg attól, ha levágják a hajad. Talán veszít az erejéből, amíg teljesen vissza nem nő, egészen a gyökerétől, de ennyi. Bármilyen erővel rendelkezik is, mégiscsak a hajad, és semmi több. Nem a szíved vagy a lelked.

– De...

„Miért hazudott volna erről is Gothel?” – gondolta a lány. Már évekkkel ezelőtt levághatta volna a haját. Akár le is borotválhatta volna a fejét, és hordhatott volna kendőt, ha ez kell ahhoz, hogy kimehessen, és emberek között lehessen.

A boszorkány ekkor hátrált egy lépést, és váratlan komolysággal bámulta a lány ezüsthaját.

– A veled kapcsolatos igazság összegubancolódott, mint a hajad, Rapunzel. A kettő szorosan összefügg.

– Itt az ideje, hogy kiengedd, hogy leengedd és elengedd az egészet. Fel kell szabadítanunk téged a múltad béklyóitól – de először a gyönyörű hajadtól kell megszabadulnod. Menjünk ki, és üljünk le oda. Ahogy elnézem, nem lesz könnyű dolgunk.

Ezután – határozottan – megragadta Rapunzel karját, majd egy őszöreg körtefa alatti kis dombhoz vezette a lányt.

– Jaj, nem tudom, képes leszek-e rá – mondta idegesen az ezüsthajú lány, majd leghosszabb tincseire tette a kezét. Nem volt benne biztos, hogy a haját védi az öreg hölgytől, vagy az öreg hölgyet a hajától.

– Képes vagy rá. Muszáj – mondta a boszorkány, majd óvatosan a moha földte talajra ereszkedett.

Rapunzel az ajkába harapott, majd vonakodva leengedte a haját.

Az ujjai úgy hullámoztak fel-alá, mint a fű, miközben kioldotta a fonatait, leeresztette a kontyait, és kirázta összegubancolódott tincseit. Ugyanúgy, ahogy egyedül csinálta a toronyban, szép, rendezett sorokban maga mellé helyezte a földre a hajtűket, szalagokat, pántokat és amuletteket.

Az öreg boszorkány érdeklődve, hunyorogva nézte a mindenféle csecsebecsét és ékszert.

– Minek bele ennyi minden? – kérdezte. – Te jó ég, egy ham-

za kéz! Milyen szép! De ezek nem afféle kacatok, amilyeneket az itteni lányok hordanak.

– Sokat olvastam a varázslatról, de gondolom, semmi sem igaz belőle – válaszolta a lány. – Azt gondoltam, hogy segítenek kordában tartani a hajam varázserejét.

– Áh, jó gondolat! De ezek nem elég erősek.

A hercegnő haja hamarosan napfénytől csillogó, ezüstös, vagy inkább a hold fényében megcsillanó, jeges tóként terült szét körülötte. Amikor a szél megfújta a fák leveleit, a napfény rávetült a tincseire, majd mindenfelé szétszóródott. Az egész, fa alatti terület mozgó, sziporkázó fénysugarakban úszott.

Rapunzel arra gondolt, hogy nézne ki fölülről, a messzi távolból: vajon olyan lenne, mint egy vicces csillag? Talán minden csillag odafent igazából egy-egy különleges hajú lány?

Az öreg hölgy alig kapott levegőt meglepetésében.

– Te jó ég, annyira gyönyörű! – mondta, majd felemelt egy tincset. – Amikor tizenhat éves lettem, a hajam ezüstössé vált – fakó ezüstarté, nem olyanná, mint a tiéd. Itt elől lett egy ősz tincsem. Voltak, akik szerint öregített, de én mindig úgy gondoltam, hogy különlegessé tesz. Valahogy komolyabb lettem tőle, amit a velem egykorú fiúk és lányok nem igazán mondhattak volna el magukról.

Rapunzel arca felderült.

– Akkor mindkettőnknek a varázslattól lett ezüst a haja?

Az öreg hölgy nevetni kezdett.